1. ספר במדבר פרק יב, ג

ג והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על־פני האדמה:

המשך יב' במדבר

יד ויאמר יהוה אל־משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף: טו ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד האסף מרים: טז ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן:

במדבר פרק יג

א וידבר יהוה אל־משה לאמר: ב שלח־לך אנשים ויתרו את־ארץ כנען אשר־אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו כל נשיא בהם: ג וישלח אתם משה ממדבר פארן על־פי יהוה כלם אנשים ראשי בני־ישראל המה:

המשך פרק יג

טז אלה שמות האנשים אשר־שלח משה לתור את־הארץ ויקרא משה להושע בן־נון יהושע: יז וישלח אתם משה לתור את־ארץ כנען ויאמר אלהם עלו זה בנגב ועליתם את־ההר: יח וראיתם את־הארץ מה־הוא ואת־העם הישב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אם־רב: יט ומה הארץ אשר־הוא ישב בה הטובה הוא אם־רעה ומה הערים אשר־הוא יושב בהנה הבמחנים אם במבצרים: כ ומה הארץ השמנה הוא אם־רזה היש־בה עץ אם־אין והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ והימים ימי בכורי ענבים: כא ויעלו ויתרו את־הארץ ממדבר־צן עד־רחב לבא חמת: כב ויעלו בנגב ויבא עד־חברון ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק וחברון שבע שנים נבנתה לפני צען מצרים: כג ויבאו עד־נחל אשכל ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט בשנים ומן־הרמנים ומן־התאנים: כד למקום ההוא קרא נחל אשכול על אדות האשכול אשר־כרתו משם בני ישראל: כה וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום: כו וילכו ויבאו אל־משה ואל־אהרן ואל־כל־עדת בני־ישראל אל־מדבר פארן קדשה וישיבו אתם דבר ואת־כל־העדה ויראום את־פרי הארץ: כז ויספרו־לו ויאמרו באנו אל־הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה־פריה: כח אפס כי־עז העם הישב בארץ והערים בצרות גדלת מאד וגם־ילדי הענק ראינו שם: כט עמלק יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי והאמרי יושב בהר והכנעני יושב על־הים ועל יד הירדן: ל ויהס כלב את־העם אל־משה ויאמר עלה נעלה וירשנו אתה כי־יכול נוכל לה: לא והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל־העם כי־חזק הוא ממנו: לב ויציאו דבת הארץ אשר תרו אתה אל־בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה הוא וכל־העם אשר־ראינו בתוכה אנשי מדות: לג ושם ראינו את־הנפילים בני ענק מן־הנפלים ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם:

יד א ותשא כל־העדה ויתנו את־קולם ויבכו העם בלילה ההוא:

המשך יד, במדבר

ז ויאמרו אל־כל־עדת בני־ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה טובה הארץ מאד מאד: ח אם־חפץ בנו יהוה והביא אתנו אל־הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר־הוא זבת חלב ודבש: ט אך ביהוה אל־תמרדו ואתם אל־תיראו את־עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל־תיראם:

במדבר, המשך יד

כג אם־יראו את־הארץ אשר נשבעתי לאבתם וכל־מנאצי לא יראוה: כד ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי והביאתיו אל־הארץ אשר־בא שמה וזרעו יורשנה: כה והעמלקי והכנעני יושב בעמק מחר פנו וסעו לכם המדבר דרך ים־סוף:

במדבר כו

סג אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו: סד ובאלה לא־היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את־בני ישראל במדבר סיני: סה כי־אמר יהוה להם מות ימתו במדבר ולא־נותר מהם איש כי אם־כלב בן־יפנה ויהושע בן־נון:

במדבר כז

א ותקרבנה בנות צלפחד בן־חפר בן־גלעד בן־מכיר בן־מנשה למשפחת מנשה בן־יוסף ואלה שמות בנתיו מחלה נעה וחגלה ומלכה ותרצה: ב ותעמדנה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאם וכל־העדה פתח אהל־מועד לאמר: ג אבינו מת במדבר והוא לא־היה בתוך העדה הנועדים על־יהוה בעדת־קרח כי־בחטאו מת ובנים לא־היו לו: ד למה יגרע שם־אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה־לנו אחזה בתוך אחי אבינו: ה ויקרב משה את־משפטן לפני יהוה:

כז

ו ויאמר יהוה אל־משה לאמר: ז כן בנות צלפחד דברת נתן תתן להם אחזת נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את־נחלת אביהן להן:

7. רש"י במדבר יד

(כד) רוח אחרת (במדבר רבה) שתי רוחות אחת בפה ואחת בלב ד למרגלים אמר אני עמכם בעצה ובלבו היה לומר האמת ועל ידי כן היה בו כח להשתיקם כמו שנאמר ויהס כלב שהיו סבורים שיאמר כמותם

8. הגה"ת התו"י

את כל זאת חובה עלינו לדעת ולהבין כ..אש בעבודתנו הקדושה למען קבוץ גלויות ובנין ירושלים, לדעת מראש כי במדה שהעבודה הקדושה הזאת תגדל - יגבר הסט"א להפריע ולהכשיל בנשקו העיקרי שהוא עקירת האמת כמבואר לעיל עפ"י דברי חז"ל ודברי רבנו הגר"א ובידענו כל זאת מראש את שאיפתו וכח מלחמתו של הסט"א, נדע את אופני הדרך ואת דרכי המעשה שלפנינו, נדע כיצד להלחם נגדו, ביה לעומת זה היינו הסט"א רוצה לעקור את האמת ולהביא לידי חלול השם ואנחנו נלחם נגדו ע"י גאולת האמת וקידוש ה', גם זה נכלל בכונת הכתוב "מלחמה לה' בעמלק מדור דור" וכח חותמו של הקב"ה שהוא אמת יעמוד לנו על כל צעד ושעל במלחמתנו זו ועלינו לזכור כי כח זה בא אמנם באופן ניסי מן השמים עפ"י חז"ל (סנהדרין מ"ד) בענין המעשה שנפלה פיתקא מן הרקיע, "דהוי כתיב ביה אמת שהוא חותמו של הקב"ה", אך בכל דבר מצוה דרוש איתערותא דלתתא ועל זה נאמר "אמת מארץ תצמח", והיה כאשר אנו נעשה למען גאולת האמת מלמטה אז נסתייע מלמעלה

ובעוה"ר, רבים הם החוטאים חטא גדול של וימאסו בארץ חמדה, גם רבים מתופשי התורה לא ידעו ולא יבינו שנתפשו בחטא המרגלים, נסחפו בקליפת חטא המרגלים בכל מיני סברות כוזבות ותואנות שוא ומדוחים, גם מכסים את סברותיהם בדעה המופרכת שאין מצות ישוב ארץ ישראל נוהגת בזמן הזה, דעה זו שכבר הופרכה עפ"י גאוני עולם ראשונים ואחרונים, המרגלים האלה רוצים להיות יותר גדולים מרבותינו תנאים ואמוראים שקבעו שישיבת ארץ ישראל שקולה כנגד כל המצוות שבתורה, ורבינו הרמב"ן זיע"א שקבע את מצות ישוב אר"י במצות עשה שבתורה וירשתם אותה וישבתם בה

• • •

איזובי הקיר באו לנצח את ארזי הלבנון, אין זאת כי אם קליפת המרגלים מדברת מתוך גרונם, אכן זה מה שאמרו חז"ל בעקבות משיחא האמת נעדרת וחוצפה יסגי, חוצפה גם נגד הדברים הקדושים של נביאינו וחוזינו, חוצפה נגד גדולי ישראל הקדמונים ונגד דעתו ומצותו הקדושה של קדוש ישראל רבינו הגר"א ואנו תפלה שכל אלה שהרוח העמלקית שוררת בקרבם, שישובו מהר מדרכם הרעה, והוא רחום יכפר עון.

3. מקור מגדי, שלום

ולא תתורו אחרי לבבכם מגיד שהעיני' הולכים אחר הלב. או הלב אחר העינים אמרת וכי [לא] יש סומא שעושה כל תעבות שבעולם הא מה ת"ל ולא תתורו אחרי לבבכם מגיד שהעינים הולכים אחר הלב, ר' ישמעאל אומר ולא תתורו אחרי לבבכם למה נאמר לפי שהוא אומר (קהלת יא) שמח בחור בילדותך בדרך ישר, או בדרך שתרצה, ת"ל ולא תתורו אחרי לבבכם:

במדבר לו

ה ויצו משה את־בני ישראל על־פי יהוה לאמר כן מטה בני־יוסף דברים: ו זה הדבר אשר־צוה יהוה לבנות צלפחד לאמר לטוב בעיניהם תהיינה לנשים אך למשפחת מטה אביהם תהיינה לנשים: ז ולא־תסב נחלה לבני ישראל ממטה אל־מטה כי איש בנחלת מטה אבתיו ידבקו בני ישראל: ח וכל־בת ירשת נחלה ממטות בני ישראל לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה למען יירשו בני ישראל איש נחלת אבתיו: ט ולא־תסב נחלה ממטה למטה אחר כי־איש בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל: י כאשר צוה יהוה את־משה כן עשו בנות צלפחד: יא ותהיינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דדיהן לנשים:

4. מסכת סוטה לד ע"ב

°ויעלו בנגב ויבא עד חברון ויבאו מבעי ליה אמר רבא מלמד שפירש כלב מעצת מרגלים והלך ונשתטח על קברי אבות אמר להן אבותי בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים יהושע כבר בקש משה עליו רחמים שנאמר °ויקרא משה להושע בן נון יהושע יה יושיעך מעצת מרגלים והיינו דכתיב °ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וגו'

8. [illegible]

(ט) ואתם. כל הגדול הרוחני והאצילות המוסרית, כל הייעוד האלוהי וקירבת הברית, העולים על קדעת מחוץ עבר ישראל ועתידו — כל אלה כלולים ב"אתם" זה. העז שבענקים והחזק שבמבצרים — אתם אל תיראום. מול תודעת כוחכם הרוחני והמוסרי הנתמך בה' **והמתחזק בה', ייעלמו כולם והיו כלא היו. הלא תבושו אם תיראום!**

כי לחמנו הם. הם מנוונים מבחינה רוחנית ומוסרית ומרשימים רק בגופניות חומרית, ולפיכך הם נטולי כושר התנגדות ומחוסרי כל משמעות מול העיקרון האלוהי, הרוחני והמוסרי, שיילחם בהם על ידי ישראל. סר צלם

6. נצי' יו"ט במדבר ט'

2. מקור רבה במ' פר' פנחס ט'

[כז, א] ותקרבנה* בנות צלפחד. יאותו הדור היו הנשים גודרות מה שאנשים פורצים. שכן את מוצא שאמר להן אהרן (שמות לב ב) פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם, ולא רצו הנשים ומחו בבעליהן, שנאמר (שם ג) ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב־וגו', והנשים לא נשתתפו עמהן במעשה העגל. וכן במרגלים שהוציאו דבה (במדבר יד לו) וישבו וילינו עליו את כל העדה, ועליהם נגזרה גזרה שאמרו (שם יג לא) לא נוכל לעלות, יאבל הנשים לא היו עמהם בעצה, שכתוב למעלה מן הפרשה (שם כו סה) כי אמר ה' להם מות ימתו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפנה, איש ולא אשה, על מה שלא רצו לכנס לארץ, אבל הנשים קרבו לבקש נחלה בארץ. לכך נכתבה פרשה זו סמוך למיתת דור המדבר, שמשם פרצו האנשים וגדרו הנשים.

מסכת סוטה לה ע"א

°ארץ אוכלת יושביה היא דרש רבא אמר הקב"ה אני חשבתיה לטובה והם חשבו לרעה אני חשבתיה לטובה דכל היכא דמטו מת חשיבא דידהו כי היכי דניטרדו ולא לשאלו אבתרייהו ואיכא דאמרי *איוב נח נפשיה ואטרידו כולי עלמא בהספידא הם חשבו לרעה ארץ אוכלת יושביה היא °ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו וגו' אמר רב משרשיא מרגלים שקרי הוו בשלמא ונהי בעינינו כחגבים לחיי אלא וכן היינו בעיניהם מנא הוו ידעי ולא היא כי הוו מברי אבילי תותי ארזי הוו מברי וכי חזינהו סלקו יתבי באילני שמעי דקאמרי קחזינן אינשי דדמו לקמצי באילני °ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו *אמר רבה אמר רבי יוחנן אותו *היום [ערב] תשעה באב היה אמר הקב"ה הן בכו בכיה של חנם ואני אקבע להם בכיה לדורות

9. [illegible] חולין

ודע כי מ"ש שקפלה לא"י והניחה תחת יעקב אע"ה קאי על כל הרוחני הפרוש עליה שהוא דוגמת נפש שלה שנותן לה כח וחיות שאין לך דבר בנבראים שאין עליו כל קדוש שנותן לו חיות והוא העיקר, אבל לעולם גוף הארץ אינו זז ממקומו:

לכך פרשו אנשים לפי מאחז"ל האנשים היו שונאים את הארץ ואמרו נתנה ראש ונשובה מצרימה והנשים היו מחבבות הארץ אמרו תנה לנו אחוזה. וע"כ אמר הקב"ה לפי דעתי שאני רואה בעתיד היה יותר טוב לשלוח נשים המחבבות את הארץ כי לא ימאסו בנחלתם. אבל לך לדעתך שאתה סבור שכשרים המה ואתה סבור שהארץ חביב' עליהם תשלח אנשים וזהו שלח לך לדעתך אנשים אבל לדעתי הי' יותר טוב לשלוח נשים כנ"ל:

המזרחי, בתוכיותו בתוך החוג הכללי של הציונות, בתור קשר מאוגד של טובי האומה אשר סגולת ישראל וכל קדש ד' אשר על עמו הוא מהות חייהם, אשר שם ד' הוא גאונם וקדושת התורה והמצוות בכל חוקותיה ומשפטיה בחיי הפרט ובחיי הכלל הוא נר לרגלם, יש לו תפקידו המיוחד אשר עמו מניח את חותמו המפורש והבולט על תחית האומה ובנין הארץ. מה שנוגע להתוכן הפנימי שם האמת חונה, וחלילה להניח שום השפעה של ותור כל שהוא שאיננה כ"א חולשה. ומפני שיש לנו קשר עם חוגים כאלה שהננו שמחים לראותם אחרי כל המכות אשר הוכינו ע"י משברי הגלויות, שהם סוף כל סוף דוגלים בשם עמנו וארצנו, שפתנו ותולדתנו, אבל ג"כ לא נשכח כי חובת ההשפעה הכללית והכוון להרים את הערך של כל התנועה הלאומית למרום הקודש היא עלינו מוטלת, זאת היא עבודתנו כלפי חוץ, שבדרכי שלום נגיע למטרתה.

והיה לנו האידיאל הפנימי בתוכיותנו, בתואר השם הקדוש של מטבע הברכה, והתוכן של ההופעה לעומת הסביבה הרחבה לתואר המלכות של מטבע ברכתנו שהם מקבלים השפעה זה מזה לברכה, ובנוסח הברכה של המשמר הנני אומר, מי ששכן את שמו בארץ הזאת ובעיר הזאת בכלל, הוא ישכין בינינו וביניכם אהבה ואחוה ושלום ורעות אמן.

10. מאמר הראי"ה
256-254

יהושע א'

א ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אל־יהושע בן־נון משרת משה לאמר: ב משה עבדי מת ועתה קום עבר את־הירדן הזה אתה וכל־העם הזה אל־הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל: ג כל־מקום אשר תדרך כף־רגלכם בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל־משה: ד מהמדבר והלבנון הזה ועד־הנהר הגדול נהר־פרת כל ארץ החתים ועד־הים הגדול מבוא השמש יהיה גבולכם: ה לא־יתיצב איש לפניך כל ימי חייך כאשר הייתי עם־משה אהיה עמך לא ארפך ולא אעזבך: ו חזק ואמץ כי אתה תנחיל את־העם הזה את־הארץ אשר־נשבעתי לאבותם לתת להם: ז רק חזק ואמץ מאד לשמר לעשות ככל־התורה אשר צוך משה עבדי אל־תסור ממנו ימין ושמאול למען תשכיל בכל אשר תלך: ח לא־ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל־הכתוב בו כי־אז תצליח את־דרכך ואז תשכיל: ט הלוא צויתיך חזק ואמץ אל־תערץ ואל־תחת כי עמך יהוה אלהיך בכל אשר תלך:

יהושע ב'

ט ותאמר אל־האנשים ידעתי כי־נתן יהוה לכם את־הארץ וכי־נפלה אימתכם עלינו וכי נמגו כל־ישבי הארץ מפניכם: י כי שמענו את אשר־הוביש יהוה את־מי ים־סוף מפניכם בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחן ולעוג אשר החרמתם אותם: יא ונשמע וימס לבבנו ולא־קמה עוד רוח באיש מפניכם כי יהוה אלהיכם הוא אלהים בשמים ממעל ועל־הארץ מתחת:

יהושע פרק ב'

יד ויאמרו לה האנשים נפשנו תחתיכם למות אם לא תגידו את־דברנו זה והיה בתת־יהוה לנו את־הארץ ועשינו עמך חסד ואמת:

יהושע פרק ב'

כג וישבו שני האנשים וירדו מההר ויעברו ויבאו אל־יהושע בן־נון ויספרו־לו את כל־המצאות אותם: כד ויאמרו אל־יהושע כי־נתן יהוה בידנו את־כל־הארץ וגם־נמגו כל־ישבי הארץ מפנינו:

יחזקאל פ' כ'

לב והעלה על־רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אמרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן: לג חי־אני נאם אדני יהוה אם־לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם: לד והוצאתי אתכם מן־העמים וקבצתי אתכם מן־הארצות אשר נפוצותם בם ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה:

המשך נבואת יחזקאל כ'

מא בריח ניחח ארצה אתכם בהוציאי אתכם מן־העמים וקבצתי אתכם מן־הארצות אשר נפצתם בם ונקדשתי בכם לעיני הגוים: מב וידעתם כי־אני יהוה בהביאי אתכם אל־אדמת ישראל אל־הארץ אשר נשאתי את־ידי לתת אותה לאבותיכם: מג וזכרתם־שם את־דרכיכם ואת כל־עלילותיכם אשר נטמאתם בם ונקטתם בפניכם בכל־רעותיכם אשר עשיתם: מד וידעתם כי־אני יהוה בעשותי אתכם למען שמי לא כדרכיכם הרעים וכעלילותיכם הנשחתות בית ישראל נאם אדני יהוה: